

7. LUKU

UUDEN LUOMUKSEN LAKI

Lain antaminen merkitsee kykyä lain pitämiseen — Jumalan laki sellaisena kuin se alkujaan kirjoitettiin — Elämän lakia ei voitu antaa langenneelle suvulle — Lunastus ei ole laista, vaan armosta — Lakiliitto täytetty ja Uusi Liitto sinetöity Kristuksen yhden uhrin kautta — Siinailla annettu laki oli ainoastaan lihalliselle Israelille — Uuden Liiton laki — Käsky, jonka alaisena pyhät kehittyvät — Uusi Luomus erillinen ja selvä Jumalaan sekä liittoon nähden — Yhä kasvava arvonnanto täydellistä lakia kohtaan — Rientäminen kohti maalia ja siellä kestäminen — Kultainen sääntö — Vapauden täydellinen laki

KUN hallitus julistaa lain, se edellyttää, että vastaanottajat puolestaan noudattavat sitä, tai että on ryhdytty toimenpiteisiin, jonka kautta rikkomukset voidaan antaa anteeksi. Lain antaminen edellyttää sen rikkomisen mahdollisuuden, ja sen vuoksi siinä on aina rangaistusmääräyksiä. Isämme Aadamin suhteen meille sanotaan, että hänet luotiin Jumalan kuvaksi ja kaltaiseksi, ja että kirouksen tuomio tuli hänen ylitseen seurauksena tottelemattomuudesta Jumalan tahtoa kohtaan. Teemme sen johtopäätöksen, että hänelle oli annettu laki ja että se oli kyllin selvä, muussa tapauksessa hänen Luojansa ei olisi voinut oikeudenmukaisesti tuomita häntä rikkojana. Meille sanotaan selvästi, että synti Eedenissä oli tottelemattomuus Jumalan käskyä vastaan. Oikeudenmukainen kuolemantuomio, joka langetettiin Adamista ja joka hänen kauttaan luonnollisella tavalla ulotettiin hänen jälkeläisilleen, merkitsi, että hän oli käsittänyt lain, jonka alainen hän oli, ja että hän tietoisesti rikkoi sen; muutoin olisi syy ollut lainlaatijassa. Että Adam kykeni ottamaan vastaan tämän lain ja tottelemaan sitä, sen todistaa sekin seikka, ettei ollut mitään määräystä anteeksiantamisesta — ei välittäjää — vaan seurauksena rikkomuksesta tuli hänelle täysi rangaistus.

Meillä ei ole mitään tiedonantoa, joka osoittaisi, että Luoja olisi ensimmäisille vanhemmillemme, Aadamille ja Eevalle, antanut kiveen tai johonkin muuhun kirjoitetun lakikokoelman; ja kun lakien yhdistäminen kokoelmaksi on meidän päivinämmme tavallista inhimillisten heikkouksien johdosta, niin monet eivät kykene näkemään, millä tavalla täydellinen Adam omisti täydellisen lain, jonka kautta hänet asetettiin koetukseen ja sen onnettoman päättymisen tähden kirottiin. On erehdys luulla, että lakien täytyy olla kirjallisesti laadittuina — paperille, kiveen jne. — eikä nähdä, että Jumalan laki oli kirjoitettu vielä korkeammassa muodossa, että siten ihminen luotiin niin sopusointuun vanhurskaiden periaatteiden kanssa, että oikeastaan voisi sanoa, että Jumalan laki — käsitys oikeasta ja väärästä — oli kirjoitettu täydelliseen elimistöön. Tällä tavoin on Jumalan laki kirjoitettu hänen omaan olemukseensa ja samoin enkeleihin, ja siten kirjoitettiin Jumalan laki Aadamiin ja Eevaan jo heitä luotaessa. He eivät olleet taipuvaisia syntiin, vaan sen sijaan halukkaat vanhurskauteen. He olivat vanhurskaat, vanhurskasten ja täydellisten olosuhteiden ympäröiminä ja tietoiset riippuvaisuudestaan Luojasta ja velvollisuudesta totella jokaista hänen käskyään; ja he tiesivät, ei epämääräisesti, vaan varmasti, mitä hän oli käskenyt. Sen tähden eivät he voineet puolustaa rikkomustaan. Puolustakoon laupeus heitä heidän kokemattomuutensa perustuksella jne. heidän rangaistuksensa suhteen; mutta se tosiasia, etteivät he kenties täysin ymmärtäneet mitä synnin rangaistus sisälsi, ei

muuta toista tosiasia, että he tunsivat eron oikean ja väärän tien välillä. He tiesivät, että oli oikein totella Jumalaa ja väärin olla tottelemattomia hänelle — huolimatta siitä, ymmärsivätkö he mitä tottelemattomuudesta seuraavat onnettomuudet merkitsisivät. Apostoli todistaa kertomuksen 1. Mooseksen kirjassa kaikissa näissä kohdissa sanoen, ”Eikä Aadamia petetty” — että hän teki syntiä tietoisesti, tahallaan, ja että hän siten veti ylitsensä tahallisen synnin kirouksen eli tuomion, jonka hänen Luojaansa aikaisemmin oli selittänyt olevan kuoleman.

Katsellessamme ympärillemme huomaamme, että maailma on ylimalkaan melkoisessa määrässä kadottanut tämän alkuperäisen Jumalan kaltaisuuden, johon ensimmäiset vanhempamme luotiin — se on kadottanut paljon enemmän, kuin sisäisen käsityksen oikeasta ja väärästä. Jumalan laki, joka kerran puhtaana ja selvästi on ollut painettu inhimilliseen luontoon, on suurimmaksi osaksi haihtunut pois synnin ja kuoleman hallituksen kautta menneinä 6000 vuotena. Jumala on yhteytensä kautta muutamien ihmissuvun jäsenten kanssa suureksi osaksi jälleen elvyttänyt alkuperäisen lain monen sydämessä, sekä syvemmin tai vähemmän syvästi tuonut jälleen esiin vanhurskauden eri periaatteet; ja kuitenkin eivät sivistyneimmät ja kristillisimmätäkään uskalla ehdottomasti luottaa omaan arvosteluunsa oikeasta ja väärästä eri kysymysten suhteen. Siksi tarvitsemme vielä eteemme asetetun Jumalan mittakaavan, jonka luokse voimme mennä ja jonka mukaan voimme sovittaa käsityksemme oikeasta ja väärästä sekä saada ne yhä enemmän sopu-sointuun jumalallisen mittakaavan kanssa. Siitä huolimatta tapaamme usein pakana-maailman enimmänsä langenneissa kansoissa ilmauksia omastatunnosta ja muutamia enemmän tai vähemmän karkeita käsityksiä oikeasta ja väärästä. Nämä ovat jäänteitä ja väärästyneitä jäännöksiä alkuperäisestä laista ihmisen olemuksessa. Sopusoinnussa sen kanssa luotiin hänet alkujaan ”Jumalan kuvaksi.” Apostoli viittaa tähän asiain tilaan pakana-in keskuudesta sanoen, ”Heidän ajatuksensa keskenään syyttävät tai puolustavat heitä.” Hän selittää, että he siten ”osoittavat, että lain teot ovat kirjoitetut heidän sydämiinsä” ja jäljellä olevat jäänteet alkuperäisestä laista ovat katkonaisia todistuksia siitä, että se kerran oli synnynnäinen ihmisluonnossa. — Room. 2:15

Ihmisten keskuudessa on lakeja rikoksentekeijöille ja sellaisille, jotka eivät ole rikoksentekeijöitä: 1) Yhteiskunnallisia lakeja, jotka takaavat elämän, rauhan, vapauden jne. tottelevaisille, ja jotka vastakkaisessa tapauksessa uhkaavat rikkojia vankeudella sekä vapauden, etujen jne. menettämällä. 2) Ankarampia lakeja tuomituille rikoksentekeijöille, jollei lievempää menettelytapaa seurata, mutta jotka eivät missään tapauksessa tarjoa heille vapautta ja oikeuksia.

Niin on myös Jumalan lain laita. Meillä on ensin alkuperäinen laki, jonka alaisena Aadam asetettiin koetukselle. Aluksi hänellä oli etuja ja siunauksia: elämä, rauha, onni ja kaikki mitä hän tarvitsi. Nämä olivat vakuutetut hänelle niin kauan, kun hän pysyi tottelevaisena Luojaansa kohtaan, ja tottelemattomuudesta oli määrätty kuoleman rangaistus — ”sinun pitää kuolemalla kuoleman” — ja tämä rangaistus ulotettiin luonnollisella tavalla hänen jälkeläisiinsä. Rikoksen tehtyään Aadamista oli siis tullut rikoksentekeijä, pahantekeijä, jolta hänen ennen nauttimansa elämän toivo oli riistetty. Muokkaamaton maa tuli hänen suureksi katumapaikaksensa ja hauta hänen ainaiseksi vankilaksensa. Se laki, joka

ennen hallitsi häntä, oli nyt lakannut siinä merkityksessä, ettei se enää tarjonnut hänelle minkäänlaista toivoa tai mitään mahdollisuutta elämään, vaan oli jo tuominut hänet kuolemaan. Hän ei enää ollut elämän lain alainen, eikä kukaan hänen lapsistaan syntynyt sen alaiseksi tai minkäänlaisella toivolla tai mahdollisuudella iankaikkisen elämän voittamiseksi — he olivat kaikki vankeja. Synnistä ja kuolemasta tuli kuvaannollisesti puhuen heidän vaivaajansa ja vanginvartijansa.

Mutta joskaan ei alkuperäinen laki enää voinut vaikuttaa heihin, koska se jo oli ilmaissut kostonsa heidän ylitsensä, he olivat kuitenkin määrättyjen luonnonlakien alaisia. He huomasivat langenneessa tilassaan vaikuttavan lain, jonka kautta jokainen oman tunnon loukkaaminen, jokainen syvempi antautuminen sille, jonka he tunnustivat synniksi, sitä pikemmin aiheutti huonontumisen ja kuoleman; ja kuta tarkemmin he seurasivat sitä, minkä tiesivät oikeaksi, sitä siedettävämmäksi he huomasivat vangitun tilansa, vaikkei se ilmaissutkaan minkäänlaista vapautumista.

Apostoli esittää, ettei Jumalalle ollut mahdollista antaa langenneelle suvullemme elämän lakia. Se oli oikeudenmukaisesti tuomittu, ja niin kauan kuin se oli tuomion alainen, ei voitu antaa mitään lakia, jonka pitäminen saattoi vakuuttaa sille vapautuksen kuolemasta. ennen kuin sellainen elämän laki voitiin antaa ihmissuvulle, ensimmäisen lain tuomio täytyi olla maksettu ja sen kirous pois otettu; sitten saattoi ryhtyä toisiin toimenpiteisiin, niihin laskettuina iankaikkisen elämän tarjous määrättyillä ehdoilla — mutta ei ennen kuin sovinto ensimmäisestä rikkomuksesta oli aikaansaatu ja sen tuomio lakkautettu. Herra ilmaisi aikomuksensa sellaisen sovinnon aikaansaamisesta synnistä, antaakseen ihmissuvulle vielä kerran tilaisuuden iankaikkisen elämän saavuttamiseksi sen sijasta, joka annettiin isällemme Aadamille ja jonka hän kadotti, sekä omasta että kaikkien jälkeläistensä puolesta. Mutta Jumalan lupaukset olivat hyvin himmeät antaen ainoastaan toivolle tukea; niiden perustuksella puhutaan synnin ja kuoleman alaisesta ihmissuvusta ”toivon vankeina.”

Eräs noista viittauksista sovintukseen jne. annettiin Herran sanassa tuomiota lausuttaessa, kun hän selitti, että vaimon siemen lopulta polkisi rikki käärmeen päin. (1 Moos. 3:15) Tällä hämärällä ja kuvaannollisella tavalla Herra puhui pahan vallan kumoamisesta; voitosta, joka tulisi Aadamin suvulle ja sen kautta. Tämä vaimon siemen saavutti, niin kuin kaikki tiedämme, täyttymisensä Kristuksessa. 4000 vuotta lankeemuksen jälkeen lähetti Jumala Poikansa, ”vaimosta syntyneen” ja siten tuomitun suvun jäseneksi ja sen sukulaiseksi, ”jotta hän Jumalan armosta olisi kaikkien edestä maistanut kuoleman” — korvaten jokaisen ihmisen rangaistuksen, vierittäen pois kirouksen eli kuoleman tuomion jokaiselta ihmisen yltä ja valmistuen jokaiselle ihmiselle sellaisen oikeudellisen aseman, joka voisi myöntää uudelleen elämänlain antamisen, jonka pitäminen voisi tuottaa iankaikkisen elämän.

Mutta ennen kuin Jumalan aika oli tullut lähettää Poikansa ja hänen kauttaan toimittaa suvun lunastaminen kuoleman kirouksesta, Jumala oli erityisesti tekemisissä Aabrahamin ja hänen jälkeläistensä kanssa, jotka sittemmin tunnettiin israelilaisten nimellä. Aluksi Jumala antoi Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille enemmän tai vähemmän selviä lupauksia ilmoittaen heille hyvät aikomuksensa kaikkien maailman sukukuntien siunaa-

misesta. Sellainen sanoma suurelta Tuomarilta, joka oli tuominnut ihmiskunnan, merkitsi paljon. Se merkitsi joko oikeuden loukkaamista sen kautta, että kirous eli tuomio kumottaisiin, tai että korkeimmalla Oikeudella maailmankaikkeudessa oli suunnitelma, jonka kautta se saattoi olla oikeudenmukainen ja siitä huolimatta osoittaa armoa sellaisia ihmissuvun jäseniä kohtaan, jotka näyttäytyisivät sen arvoisiksi asettautumalla sopusointuun hänen vanhurskaiden määräystensä kanssa. Patriarkat iloitsivat näistä lupauksista ja kuvailivat mielessään, selvemmin tai epäselvemmin, tulevaa elämää kuolleiden ylösnousemisen kautta, joka ei ainoastaan olisi hyödyksi heille ja heidän jälkeläisilleen, vaan tuottaisi lopullisen siunauksen jokaiselle ihmissuvun jäsenelle.

Juuri tätä lupauksia Aabrahamille silmällä pitäen Herra antoi Siinailla lapsilleen, israelilaisille, erityisen lain. Tämä laki oli heidän kanssaan tehdyn liiton perustus. Jos he pitäisivät sen, kaikki lupaukset kuuluisivat heille. Tämä laki tunnustettiin täydelliseksi, oikeudenmukaiseksi ja hyväksi; mutta koska israelilaiset olivat langenneita, turmeltuneita ja epätäydellisiä, oli välttämätöntä, että ensiksikin määrättiin välittäjä, nimittäin Mooses, ja toiseksi, että löydettäisiin keino, jonka kautta kansan rikkomukset tätä lakia kohtaan saatettiin esikuvallisesti antaa anteeksi kerran vuodessa, ja siten sallia heidän polvi polvelta jatkaa yrityksiään lain pitämiseksi. Tämän välittäjätoimen asettaminen Mooseksen kautta ja esikuvalliset uhrin syntien edestä jne. osoittavat, että kansa, jolle tämä liitto ja tämä laki annettiin, katsottiin kykenemättömäksi täydelleen tottelemaan sitä. Tämä osoittaa suuren vastakohdan alkuperäisen lain antamiseen nähden Eedenissä, jossa ei oltu pidetty huolta mistään välittäjästä, eikä oltu ryhdytty muihinkaan toimenpiteisiin lihan heikkouksien johdosta. Tämä tosiseikka yksin sanoo meille kumoamattomalla tavalla, että ensimmäinen Aadam oli täydellinen Luojansa kuva ja että hän täydellisesti kykeni tottelemaan Jumalan lakia. Se sanoo meille, että suku välillä olleella ajalla oli langennut hyvin syvälle; Mooseksen lain yhteydessä tehdyt toimenpiteet olivat sellaiset, jotka sopivat langenneille, turmeltuneille ihmisille.

Sen lisäksi apostoli vakuuttaa meille, ettei ainoakaan juutalainen Jeesusta lukuun ottamatta ole koskaan pitänyt lakia ja että sen tähden ainoastaan Jeesus on voittanut, tai saattoi voittaa palkinnon, joka kuului Israelin kanssa tehtyyn lakiliittoon. Apostolin sanat ovat, ”Ei yksikään liha tule vanhurskaaksi lain teoista.” Tällä lailla oli sen tähden kaksinkertainen tarkoitus: 1) osoittaa, ettei kukaan langenneesta sukukunnasta voinut pitää Jumalan lakia, eikä Jumala voinut hyväksyä ketään; 2) se julisti Herramme Jeesuksen olevan täydellinen hänen pitäessään lain, jota kukaan epätäydellinen ihminen ei voinut pitää. Pitämällä siten lain hän tuli yksin Aabrahamin kanssa tehdyn liiton perilliseksi. Siten hänestä tuli Aabrahamin luvattu siemen, jossa kaikki maailman sukukunnat siunattaisiin. Tämä liitto, joka siten saavutti täytöntönsä Jeesuksessa Kristuksessa, lakkasi luvattuun siunauksen siemeneen nähden. Kuitenkin huomaamme tutkistellessamme tarkasti lupauksia, että se ainakin muutamissa suhteissa oli kaksipuolinen — että se käsitti sekä hengellisen että maallisen siemenen, niin kuin lupauksessa sanotaan: ”Minä runsaasti siunaan sinua ja teen sinun jälkeläistesi luvun paljoksi kuin taivaan tähdet ja hiekka, joka on meren rannalla.” — 1 Moos. 22:17

Koska Herramme Jeesus on täyttänyt liiton, maan kaikkien sukukuntien siunaaminen on kokonaan hänen kädessään; mutta Jumalan suunnitelman mukaisesti, jonka alaisena hän vaikuttaa ja tulee vaikuttamaan, hän katsoo hyväksi lopullisesti käyttää muutamia maallisesta siemenestä, luonnollisesta Israelista, maallisina aseinaan eli välikappaleinaan tässä siunaamistyössä. Siten ei liitto, mikäli se koskee lihallista Israelia, ole kokonaan kumottu, vaan kuten apostoli selittää, luonnollisella Israelilla on vielä siunaus tallella sen jälkeen kun Jumalan valtakunta on perustettu Herran toisessa tulemisessa. Apostolin sanat ovat, ”Sillä ei Jumala armolahjojansa ja kutsumistansa kadu.” ”Valinnan kannalta he ovat rakastettuja isien tähden.” ”Että he teille tulleen armahtamisen kautta saisivat laupeuden.” ”Sillä Jumala on sulkenut kaikki tottelemattomuuteen, että hän kaikkia armahtaisi.” Tarkoitus on, että pelastaja, joka on tuleva Siionista siunaamaan maan kaikkia kansoja, on ensin poistava jumalattoman menon Jaakobista, ja että siten Jaakob — lihallinen Israel — on lopulta myötävaikuttava maailman siunaamisessa. — Room 11:26-32

Siten näemme, että maailma aina Herramme ensimmäiseen tulemiseen asti oli ilman lakia, lukuun ottamatta luonnon yleistä lakia — lakia langenneessa ja vangitussa tilassamme; lakia, joka julistaa, että voimme jouduttaa murheitamme, vaikkei ole meidän vallasamme välttää niitä; että kuoleman ollessa alkuperäisen tuomion johdosta välttämätön ja vaikkemme voi toivoa välttävämme sitä, me kuitenkin jossain määrin voimme viivyttää sen toimeenpanemista jonkin aikaa ja osaksi lieventää sen ankaruutta. Olemme nähneet, että ainoa laki eli ainoa liitto, joka muutoin oli olemassa, oli se, joka annettiin Israelille ja josta Mooses niin selvästi selittää, ettei se kuulunut muille kansoille eli sukukunnille sanoen, ”Herra ei tehnyt tätä liittoa meidän isiemme kanssa, vaan meidän kanssamme, jotka olemme tässä tänä päivänä, kaikkien meidän kanssamme, jotka nyt elämme (5 Moos. 5:3) Olemme nähneet, että israelilaiset olivat kaukana vanhurskauttamisesta tämän lain kautta ja niiden liittosiunausten voittamisesta, jotka olivat yhdistetyt siihen; kaikki epäonnistuivat, paitsi yksi — ihminen Kristus Jeesus, Herramme ja Lunastajamme. Seuratkaamme asiaa edelleen ja katsokaamme, kuinka Jumalan laki nyt vaikuttaa.

Herramme Jeesus piti — se on, täytti — Siinailla annetun Jumalan lain. Lyhyesti sanoen on Siinailla annetun lain vaatimus ”Rakasta Herraa sinun Jumalaasi koko sydäimestäsi ja koko sielustasi ja koko voimastasi ja koko mielestäsi, ja lähimmäistäsi niinkuin itseäsi.” Taivaallinen Isä oli järjestänyt asiat niin, että hänen suuresti rakastettu Poikansa, joka jätti henkitason kirkkauden ja tuli täydelliseksi ihmiseksi epätäydellisten ihmisten keskuuteen, piti Isänsä tahtoa kaikkea muuta ylempänä — jotta hänestä tulisi ihmisten lunastaja. Tätä ei tehty pakolliseksi, ja hänellä oli täysi vapaus miellyttää itseään; mutta siinä tapauksessa hän ei olisi täyttänyt lakia, joka sanoo, että kaikkien sen alaisten on rakastettava Jumalaa yli kaiken — enemmän kuin itseään — ja että heidän on niin iloittava Jumalan tahdon tekemisestä, että he ilolla tahtovat uhrata oman tahtonsa, niin, elämänsäkin.

Tämä osoitetaan sanoissa, ”Sinun tulee rakastaa Jumalaa koko sydäimestäsi ja koko sielustasi ja koko mielestäsi.” Sellainen rakkaus Jumalaan ei arvelisi antaa elämänsä, sieluansa, voimaansa, halukkaaksi uhriksi Jumalan suunnitelman puolesta. Ja niin, ollen olennoltaan ihmisen kaltainen ja selvästi käsittäen Jumalan ohjelman Herra Jeesus antoi,

niin kuin apostoli selittää, itsensä tullakseen uhriksi ihmisen puolesta. Niin, ja kerrotaanpa hänen tehneen sen ilolla, niin kuin luemme, ”Sinun tahtosi, minun Jumalani, minä teen mielelläni, ja sinun lakisi on minun sydämessäni. (Ps. 40:9) Rakkaus ihmisiin, joiden sukulaiseksi hän oli tullut syntymisen kautta, oli myös yksi tekijä asiassa; mutta rakastaa heitä niin kuin itseään ei olisi merkinnyt itsensä uhraamista heidän puolestaan. Sellaisen uhrin piti osoittaa, että hän rakasti ihmisiä enemmän kuin itseään. Tottelevaisuus tämän lain ensimmäistä osaa kohtaan aiheutti ihmisen Kristuksen Jeesuksen uhraamisen. Näemme siis, että tämä kaikki oli yhteydessä lakiliiton pitämisen kanssa, sillä hän syntyi sen alaisena ja oli sidottu kaikkiin sen ehtoihin. Hän ei olisi voinut tulla Aabrahamille annetun lupauksen perilliseksi muutoin kuin tottelevaisuuden kautta kuolemaan asti.

Mutta eräs toinenkin asia toimitettiin hänen kuolemansa kautta – toinen asia paitsi sitä, että hän osoittautui arvolliseksi tulemaan Aabrahamin luvatuksi siemeneksi, soveliaaksi ja arvolliseksi siunaamaan maailman. Tämä toinen asia oli Aadamin ja hänen sukunsa vapaaksi ostaminen alkuperäisestä kuolemantuomiosta. Jumalan järjestelyssä molemmat nämä asiat suoritettiin samaan aikaan – saman uhrin kautta; siitä huolimatta meidän on tehtävä selvä ero näiden kahden välillä. Herramme ei ainoastaan täyttänyt lakiliittoa tottelevaisuudellaan kuolemaan asti, vaan Jumalan järjestelyn kautta hän tuli kuolemansa kautta myös uuden liiton takaajaksi. Lakiliitto osoitti hänen henkilökohtaisen arvollisuutensa, kuten olemme nähneet, mutta uusi liitto kohdistuu ihmiskuntaan. Kuolemantuomio lepäsi ihmiskunnan päällä, eikä pysyvä siunaus voinut tulla ihmiskunnan osaksi vähemmällä, kuin että alkuperäinen tuomio sitä ennen oli täytetty ja kumottu. Sitä ennen ei kukaan voinut siunata ihmiskuntaa, eikä kenelläkään voinut olla voimaa siunata sitä ja nostaa sitä kuolemasta elämään, sillä aina siihen aikaan asti oli Jumalan kuolemantuomio sitä vastaan, eikä Jumala voinut oman lakinsa tähden millään tavalla vapauttaa syyllistä. Kuinka ihana onkaan Jumalan toimenpide, joka tämän yhden teon kautta ei ainoastaan koetellut Lunastajaa hänen arvollisuuteensa nähden tulla ihmiskunnan vapauttajaksi ja hyvän tekijäksi, vaan maksoi lunnaat isämme Aadamin puolesta ja siten kaikkien hänen lastensa puolesta, jotka luonnollisella tavalla olivat osalliset hänen jättämästään perinnöstä, synnistä ja kuolemasta! Olemme jo aikaisemmin käsitelleet tätä ainetta, emmekä tässä enää aio syventyä yksityiskohtiin.

Tutkistelumme tässä koskee Jumalan lakia. Olemme nähneet, että Siinailla annettu laki ulottui ainoastaan Aabrahamin luonnollisiin jälkeläisiin; että muu maailma oli jätetty ilman Jumalaa, ilman toivoa, ilman kehotuksia, ilman rohkaisuja, ilman lupauksia – kauaksi Jumalasta, muukalaiseksi. (Ef. 2:12) Me näemme, että Siinailla annettu lupaus on kumottu, suureen koettelemukseen ja sen palkkaan nähden. Olemme myös nähneet, että uusi liitto on taattu Kristuksen veren kautta (Hebr. 7:22), ja me kysymme nyt, onko tämä uusi liitto pätevä vai ei, ja jos on, seuraako siitä uusi laki vai ei, niin kuin Siinailla annettu laki seurasi lakiliittoa. Me vastaamme, ettei uusi liitto ole voimassa, ettei se tule astumaan kokonaan ja täydellisesti voimaan, ennen kuin Kristuksen toisessa tulemisessa ja että, kuten juuri olemme nähneet, luonnollinen Israel on ihmiskunnasta ensimmäisenä, joka hyötyy uudesta liitosta.

Uusi liitto ei puhu ainoastaan rauhaa alkuperäisen kirouksen suhteen ja selitä Lunastajan täydelleen maksaneen sitä, sekä että kaikki, jotka tulevat Isän luokse hänen kauttaan, voivat mahdolliseksi tehdyn tottelevaisuuden kautta tulla ennalleensovitetuksi alkuperäisestä tuomiosta, vaan se osoittaa myös armoa luonnolliselle Israelille, joka on sen lisäksi tuomittu lakiliiton alaisena. Se tekee tunnetuksi, että lunastus on tapahtunut ei ainoastaan ennen tehdyistä synneistä, vaan että kaikki ne heikkoudet ja epätäydellisyydet, joita ihmissuvulla vielä on, annetaan anteeksi, ja että jokaista kohdellaan sen jälkeen sen mukaan, minkälainen hän todellisuudessa on, ja häntä autetaan Kristuksen välittävän valtakunnan lakien kautta kohottautumaan yhä enemmän nykyisen hengellisen, siveellisen ja ruumiillisen kuoleman tilasta inhimillisen luonnon täydellisyyteen, jossa hän kykenee kestämään koetuksen Kaikkivaltiaan edessä sekä kykenee osoittamaan luonteensa ja arvollisuutensa saadakseen iankaikkisen elämän hänen valtakuntansa lakien alaisena. Uuteen liittoon sisältyy sen tähden kaikki armo ja suosio, jonka Jumala on aikonut koko ihmiskunnalle tuhatvuotiskautena. Se on anteeksiannon, siunauksen ja ennalleenasettamisen liitto kaikille, jotka, kun heidän silmänsä ja korvansa avataan, tulevat käyttämään hyväkseen tätä Jumalan armoa Kristuksessa Jeesuksessa.

Uuden Liiton laki

Tämän Uuden liiton yhteydessä on myös Laki. Se on sama Jumalan laki, joka ei muutu, mutta josta eri aikoina on esitetty eri lausuntoja, selvemmin tai epäselvemmin. Se on yhäti laki, joka ilmaisee, kuinka Jumala inhoaa syntiä, ja suosii ja siunaa vanhurskasta. Tämä täydellinen ojennusnuora on aina oleva maailman edessä tuhatvuotiskautena, ja jokaista vaaditaan pääsemään niin lähelle kuin suinkin mahdollista täydellistä mittaa; mutta jokaiselle, joka koettaa totella, hänelle suodaan myönnytyksiä heikkoutensa mukaisesti, joka ennalleenasettamisen siunatuissa olosuhteissa asteettain häviää, mikäli hän askel askeleelta edistyy tottelevaisuudessa. Siten on kirjoitettu, ”Tämä on se liitto, jonka minä teen Israelin heimon kanssa niiden päivien tultua, sanoo Herra: Minä panen lakini heidän sisimpäänsä ja kirjoitan sen heidän sydämiinsä; ja niin minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani... enkä enää muista heidän syntejensä.” — Hebr. 8:10; 10:17; Jer. 31:33,34

Tässä meillä on entisten syntien ja rikosten poispyyhkiminen, asteettain tapahtuva työ tuhatvuotiskautena; ja tässä meillä on myös asteettainen Jumalan lain ennalleenherättäminen, ennalleen kirjoittaminen ihmisten sydämiin — jokaisen, joka tahtoo. Tämä Jumalan lain ennalleenkirjoittaminen ihmisten luonteisiin on aivan yksinkertaisesti toinen tapa ilmoittaa meille kaiken ennalleenasettamisajoista, ”mistä Jumala on ikiajoista saakka puhunut pyhäin profeettainsa suun kautta”, joka pannaan toimeen Kristuksen hallituksen suurena päivänä. Ja älkäämme unohtako selvää lausuntaa — ”On tapahtuva, että jokainen (sielu), joka ei sitä profeettaa kuule (jokainen sielu, joka ei alistu siihen, että Jumalan laki kirjoitetaan hänen luonteeseensa), hävitetään kansasta.” — Apt. 3:23

Mutta tulkaamme nyt takaisin: Olemme tarkastelleet uuden liiton vaikutusta tuhatvuotiskautena — aikana, jolloin hän, joka lunasti maailman, harjoittaa voimaansa ja valtaansa suurena profeettana, suurena opettajana, siunaten maailman ennalleenasetusa-

jalla, kirjoittaa ennalleen Jumalan luonteen ihmisten sydämiin. Nyt kysymme kuitenkin välillä olevan ajan suhteen — sen ajan suhteen, joka kuluu lakiliiton täyttymisestä Kristuksessa Jeesuksessa uuden liiton ehtojen alkamiseen tuhatvuotiskautena — miten on tämän väliajan suhteen? Onko mikään liitto toiminnassa sinä aikana, ja jos on, onko olemassa mitään lakia sen yhteydessä? Me vastaamme, että tänä väliaikana, jonka evankeliumikausi muodostaa, valitsee Jumala jäsenet uuteen luomukseen, ja että nyt on liitto voimassa, toiminnassa, ja että sillä on laki. Voidaksemme ymmärtää tämän meidän on muistettava apostolin sanat, ”Se [laki] on rikkomusten tähden jäljestäpäin lisätty olemaan siihen asti, kunnes oli tuleva se siemen, jolle lupaus oli annettu.” Siten näemme, että Siinaililla annettu lakiliitto oli lisäys edelliseen liittoon; ja katsellessamme taaksepäin huomaamme, että Aabrahamin kanssa tehty liitto oli alkuperäinen, ja että se oli ollut olemassa 430 vuotta ennen kuin lakiliitto lisättiin. Apostoli kiinnittää huomiomme tähän sanoen, ettei ”neljänsadankolmenkymmenen vuoden perästä tullut laki voi kumota” alkuperäistä liittoa, testamenttia, eli tehdä sitä mitättömäksi. — Gal. 3:19,17

Siten näemme, että kun Herramme Jeesus täytti lakiliiton, alkuperäinen Aabrahamin kanssa tehty liitto jätettiin aivan sellaiseksi kuin se oli, ennen kuin lakiliitto lisättiin. Juuri tämän aabrahamilaisen liiton alaisena uusi luomus kehitetään. Aabrahamille annettu lupaus eli liitto kuuluu, ”Sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat maan päällä.” Apostoli selittää, että Aabrahamin siemen, joka lupauksessa mainitaan, on Kristus — Herramme Kristus Jeesus; ja hän lisää, ”Jos te olette Kristuksen omat [jos te kukin osaltanne olette Kristuksen ruumiin jäseniä], niin te siis olette Aabrahamin siementä, perillisiä lupauksen mukaan” eli liiton mukaan. — Gal. 3:16,29

Nyt meille löytyy sitten tukea, sillä apostoli sanoo jälleen, ”Ja te, veljet, olette lupauksen lapsia, niinkuin Iisak oli” — aivan toisessa merkityksessä kuin juutalaiset olivat lain alaisina. Hän osoittaa meille selvästi eron hengellisen ja lihallisen Israelin välillä sanoen meille, etteivät Jaakobin luonnolliset lapset ole niitä Aabrahamin lapsia, joita lupaus tarkoittaa, vaan että ne, jotka ovat lapsia uskon kautta, ne lasketaan siemeneksi. Hän selittää, että Aabraham esikuvasi taivaallista Isää, ja että Saara, hänen vaimonsa, esikuvasi alkuperäistä liittoa, josta on tuleva niin paljon siunausta lopulta; mutta että niin kuin Saara oli jonkin aikaa hedelmätön, eikä tuottanut lupauksen siementä, samalla tavalla oli Jumalan liitto hedelmätön melkein 2000 vuoden ajan, ja alkoi tuottaa lupauksen siementä Herramme ylösnousemuksessa kuolleista. Silloin syntyi Aabrahamin siemenen pää, ja lopulta on koko Kristuksen ruumis, vastakuvallinen Iisak, tuleva esille (”syntyneenä kuolleista”) henkiseen tilaan. Silloin, kun siemen on tullut, on lupaus eli liitto täyttyvä — kaikki maailman kansat siunataan.

Juuri sinä aikana, kun alkuperäinen liitto oli hedelmätön, lisättiin toinen liitto, nimittäin Siinailainen liitto eli juutalainen liitto, lakiliitto. Se synnytti lapsia — lihallisen siemenen, ei lupauksen mukaan, eikä sopivan täyttämään alkuperäistä lupautta. Apostoli osoittaa, että Saaran palvelija Haagar esikuvasi tätä lakiliittoa, ja että hänen poikansa Ismael esikuvasi lakiliiton aikaisia juutalaisia, ja että, niin kuin Jumala sanoi, palkkavaimon (Haagarin) poika ei perisi vapaan vaimon (Saaran) pojan kanssa, mikä vastakuvassa merkitsi, etteivät lakiliiton alaiset juutalaiset perisi alkuperäistä Aabrahamille annettua

lupausta, jonka täytyisi kuulua hengelliselle siemenelle. Tämän apostoli ihanasti ja seikkaperäisesti kuvasi kirjeessään galatalaisille. (4. luku) Apostolin esitys on vastaväite sitä väärää oppia vastaan, joka väitti, että kristittyjen on ensin tultava juutalaisiksi ja asetettava Mooseksen lain alaisiksi voidakseen tulla alkuperäisen Aabrahamille annetun lupauksen perillisiksi.

Paavali osoittaa päinvastoin, että kaikki, jotka ovat lainalaisia, ovat orjuudessa, ja että Aabrahamin hengellisen siemenen pitää olla vapaa, niin kuin Iisak oli – jota Ismael ei ollut. Hän huomauttaa edelleen, että jos pakana, joka alkujaan ei ollut lain alainen, asetuu Siinailla annetun lain alaiseksi, hän erottautuu totisesta Aabrahamin siemenestä ja hänestä tulee siten vastakuvallinen ismaelilainen. Apostolin sanat ovat, ”Minä, Paavali, sanon teille, että jos ympärileikkautatte itsenne, niin Kristus ei ole oleva teille miksikään hyödyksi. Ja minä todistan taas jokaiselle ihmiselle, joka ympärileikkauttaa itsensä, että hän on velvollinen täyttämään kaiken lain. Te olette joutuneet pois Kristuksesta, te, jotka tahdotte lain kautta tulla vanhurskaiksi; te olette langenneet pois armosta.” Asettuen tätä vastaan hän neuvoo juutalaisia, jotka Kristuksen kuoleman kautta olivat vapautuneet laki-liiton orjuudesta, ja pakanoita, jotka eivät olleet koskaan olleet lakiliiton alaisia, mutta jotka nyt olivat ottaneet vastaan Kristuksen ja armoliiton, sanoen, ”Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis lujina, älkääkä antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen.” – Gal. 5:1-4

Siten näemme, että ”uusi luomus”, jonka Päänä on Kristus, muodostaa Aabrahamin siemenen alkuperäisen, eli Aabrahamilaisen, liiton mukaisesti, ja on siunaava maailman lunastamisen ja ennalleenasettamisen kautta. Emme ihmettele, että esikuvassa, samoin kuin niissä kuvauksissa, joita Herra ja apostolit käyttivät, tätä uutta luomusta toisinaan esitetään täysikasvuisena miehenä – jonka päätä esittää Jeesus Kristus ja sen jäseniä seurakunta, kukin jäsenenä Kristuksen ruumiissa. (Ef. 4:13; Kol. 1:18) Siten ”Te, veljet, olette lupauksen lapsia, niinkuin Iisak oli” – vastakuvallisen Iisakin jäseniä, jonka Pää on Jeesus. Myös meidän herramme esittää itsensä ylkänä, ja uskollisen seurakuntansa kihlattu, joka odottaa häitä tullakseen hänen morsiamekseen. Apostoli käyttää samaa kuvaa sanoen, ”Minä olen kihlannut teidät yhdelle miehelle, Kristukselle, asettaakseni hänen eteensä puhtaan neitsyen.” (Ilm. 21:2; 2 Kor. 11:2) Ja tämä kuva aviollisesta suhteesta Kristuksen ja seurakunnan välillä esitetään myös esikuvassa, sillä Aabraham lähetti palvelijansa Elieserin (joka esikuvasi pyhää henkeä) etsimään morsianta Iisakille – ja Rebekka, joka ilolla otti vastaan tarjouksen, vietiin vihdoon Iisakin luokse ja tuli hänen vaimokseen, aivan niin kuin meidät on kutsuttu Jumalan perillisiksi ja Jeesuksen Kristuksen, meidän herramme, kanssaperillisiksi sen katoamattoman ja turmeltumattoman perinnön perillisiksi, joka aina pysyy. Kumpaa hyvänsä näistä kuvauksista tarkastammekaan, opimme niistä, että Kristus, Pää ja Ruumis, ylkä ja morsian yhdistettyinä yhdeksi, on Aabrahamille annetun liiton perillinen sekä kaikkien lupauksen ja kaiken niihin sisältyvän hyvän perillinen.

Apostoli selittää, että Siinain vuori ja maallinen Jerusalemin vertauskuvassivat ja esikuvassivat luonnollista Israelia, joka kadotti hengellisen siunauksen. Luonnollisen Israelin jäännös, joka havaittiin arvolliseksi saamaan hengellisen siunauksen, erotettiin lihallises-

ta Israelista, ja se tuli Jumalan totisen Israelin jäseneksi, ylösnousseen Kristuksen kanssa-perilliseksi taivaallisissa asioissa, joita Jumalalla vielä on varattuna niille, jotka rakastavat häntä. Sekä tämän lihallisen Israelin jäännöksellä että toisilla, jotka ovat samaa hengellistä luokkaa ja jotka Jumala on kutsunut ulos pakanoista, on korkeammat vertauskuvat kuin Siinai ja Jerusalemi; nimittäin Siionin vuori ja taivaallinen Jerusalemi, jonka ihana vertauskuva esitetään meille Ilmestyskirjan 21. luvussa.

Selvästi vahvistettuamme sen tosiseikan, että uusi luomus Jumalan järjestelyissä ja liitoissa on erotettu ja merkitty, ei ainoastaan maailmasta ylipäänsä, vaan myös lihallisesta Israelista, ja vahvistettuamme myös sen tosiseikan, ettei uusi luomus ole Siinailaisen, eli lakiliiton, alainen, vaan alkuperäisen liiton alainen, kysymme, Mikä laki sitten on yhdistetty Aabrahamille annettuun liittoon, jonka alainen uusi luomus on? Apostoli vastaa sanoen, ”Ette ole lain alla, vaan armon alla.” Kuinka? Onko se mahdollista? Eivätkö uudet luomukset Kristuksessa Jeesuksessa ole minkäänlaisen lain käskyjen alaisia? Eivätkö Jumalan kymmenet käskyt kuulu heille? Vastaukseksi tahdomme esittää toisen kysymyksen: Kuuluivatko kymmenen käskyä Aabrahamille tai Iisakille? Jos vastaus on Ei, he eivät olleet niiden alaisia ja etteivät he sen tähden olleet sen lain alaiset, vastauksemme on, ettei näitä käskyjä annettu myöskään uudelle luomukselle, ja että kaikki, jotka tulevat yhteyteen Jumalan kanssa hengellisen luokan jäseninä, joita kutsutaan ”Kristuksen ruumiiksi” ja ”uusiksi luomuksiksi Kristuksessa Jeesuksessa”, ovat vapaat tuomiosta ja vapaat lakiliitosta.

Uuden luomuksen asema Jumalan ja hänen lakinsa ym. suhteen on erilainen kuin toisten. Heillä on uusi ja sen hyväksi laskettu asema Jumalan edessä — uskon kautta — vanhurskautettu asema, eli sen hyväksi laskettu vanhurskaus. Tämä vanhurskauttaminen, joka lasketaan heille Kristuksen uhrin ansion kautta, ei ainoastaan peitä menneisyyden epätäydellisyydet, vaan pysyy yhä peittävänä vanhurskauden vaatteena, jonka kautta jokainen tahtomatta tehty vika ja virhe sanoissa, ajatuksissa ja töissä peitetään. Uusina luomuksina he ovat kaikki kuvaannollisesti puhuen puetut valkoisiin vaatteisiin — pyhien vanhurskauteen, heidän lunastajansa ja päänsä kautta laskettuun vanhurskauteen. Uudet luomukset ovat hyväksytyt asemaansa ja suhteeseensa Kristuksen ruumiin jäseninä osoitetun rakkautensa perustuksella. Heidän vihkiytymisensä sanotaan, että he pitävät niin arvossa Jumalan armoa ja hyvyyttä, joka on ilmennyt hänen Poikansa kuolemassa sekä vanhurskauttamistaan hänen kauttaan, ja että he niin rakastavat kaikkien näiden suosionosoitusten antajaa, että he ilolla kantavat ruumiinsa eläväksi uhriksi jumalallisen kutsun mukaisesti.

Tämä vihkiytyminen, eli maallisten etujen, tarkoitusperien, toiveiden ja kunnianhimon uhraaminen ei ole lähtenyt pelosta tai itsekkästä rakkaudesta palkintoon, vaan puhtaasta rakkaudesta Jumalan rakkauden arvossapitämisestä, ja vastaavasta rakkaudesta, joka haluaa ilmetä suhteessa Jumalaan ja yhteisvaikutuksessa hänen ihmeellisen suunnitelmansa kanssa. Kun Herra ottaa vastaan nämä rakkauden ja uskollisen alttiuden osoitukset, hän antaa henkensä heille, ja sellaiset lasketaan Jumalan lapsiksi, pyhän hengen siittämiksi. ”Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee [kuinka suuri muutos meissä tapahtuu, kun me otamme vastaan uudet ylös-

nousemisruumiit, jotka herra on luvannut meille]. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on [Ja tämä ajatus on riittävä meille].” – 1 Joh. 3:2

Onko taivaallinen Isä asettanut poikansa, enkelit, Siinailla annetun lain alaisiksi? Varoittaako hän heitä, etteivät he pitäisi muita jumalia, etteivät tekisi kuvia ja kumartaisi niitä, etteivät himoitsisi, varastaisi, sanoisi väärää todistusta tai murhaisi jne.? Me vastaamme, Ei, hän ei varmaankaan ole asettanut poikiansa, enkeleitä, sellaisen lain alaisiksi. Miksi me silloin odottaisimme, että uudelle luomukselle annettaisiin sellainen laki? Eikö taivaallinen Isä ole ottanut näitä uusia luomuksia pojikseen? Ja eikö hän ole antanut heille henkeään, ja olisiko tarpeellista antaa niille, jotka ovat vastaanottaneet pyhän hengen, oman luonnollisen ja itsekkään tahtonsa ja taipumustensa sijasta sellaisia lakeja? Voimme kyllä huomata, että on soveliasta asettaa palvelijat lakien alaisiksi, koska he eivät varsinaisesti harrasta yleistä menestymistä ja koska he eivät omaa täydelleen isäntänsä henkeä eli mielenlaatua; mutta jos ajattelemme täydellistä isäntää ja täydellisiä lapsia, jotka ovat kokonaan hänen henkensä läpätunkemia ja jotka iloitsevat tehdä hänen tahtoaan ja jotka riemuitsevat ollessaan hänen työtovereitaan toteuttaakseen kaikkia hänen armosta rikkaita suunnitelmiaan, kuinka sellaisen isän olisi tarpeellista asettaa sellaiset lapset moisten lakien alaisiksi?

”Mooses tosin oli palvelijana uskollinen koko hänen huoneessaan” ja tämä palvelijain huone oli, niin kuin piti ollakin, Mooseksen Lain alaisena, joka oli ”jäljestäpäin lisätty olemaan siihen asti, kunnes oli tuleva se siemen, jolle lupaus oli annettu.” Ihmisenä Jeesus ei etsinyt omaa ylentämistään; hän tuli orjaksi, lain alaiseksi palvelijaksi, jotta hän ei ainoastaan osoittaisi, että laki oli oikeudenmukainen, vaan myös oman täydellisyytensä ihmisenä, ja jotta hän lunastaisi maailman. Silloin kun hän nousi kuolleista ja tuli ”kuolleista nousseitten esikoiseksi”, hän tuli myös esikoiseksi monien veljien joukossa – uuden luomuksen Pääksi. Lihan jälkeen hän oli lainalainen, mutta uusi luomus, ylösnoussut Herra, ei ole lainalainen, ja juuri hän on tullut Uuden lasten huonekunnan Pääksi; ”Kristus Poikana, hänen [lasten] huoneensa haltijana, ja hänen talonsa olemme me, jos me loppuun asti pysymme lujina” jne. Ja vaikka me vielä olemme uusina luomuksina lihassa, emme ole lihasta, eikä meitä kohdella niin kuin olisimme lihaa – meitä ei kohdella niin kuin muuta maailmaa kohdellaan, vaan uusina luomuksina, jotka nykyisenä aikana ovat lihassa ikään kuin tabernaakkelissa, eli majassa, odottaen lapseksiottoa, koko ruumiimme lunastusta, ollaksemme kirkastetun päämme kanssa ja hänen kaltaisensa. ”Te ette ole lihan vallassa [Jumala ei laske teitä semmoisiksi], vaan hengen, jos kerran Jumalan henki teissä asuu.” – Room. 8:8,9

Kukaan ei voi käsittää tätä asiaa selvästi, ellei asetu sitä tutkistellessa Jumalan näkökannalle. Uusilla luomuksilla, jotka kaikki ovat pyhän hengen siittämiä, ei voisi olla ajatustakaan siitä, että heillä olisi muuta jumalaa kuin yksi, ei ajatustakaan tehdä kuvia ja kumartaa niitä, häväistä Jumalan nimeä, varastaa toisilta – paljon mieluummin rakkaus, joka heissä on, koettaisi verhota ja peittää, ei ainoastaan veljien, vaan ylipäänsä myös maailman puutteellisuuksia; heillä ei olisi ajatustakaan tappaa lähimmäistään – paljon mieluummin he antaisivat elämää runsaammassa määrässä toisille, niin, pyhä henki

heissä vaatisi heitä mieluummin antamaan elämänsä veljien edestä, niin kuin sama pyhä henki vaati Pelastusruhtinaamme antamaan itsensä lunnaiksi kaikkien edestä. Emmekö silloin näe, että jos Jumala olisi antanut uudelle luomukselle, lasten huonekunnalle, sellaisen lain kuin hän antoi palvelijain huonekunnalle, se olisi ollut täydellinen erehdys – täysin sopimatonta? ”Lasten huonekunnan” jäsenet eivät voisi rikkoa sellaista lakia kadottamatta pyhää henkeä, lakkaamatta olemasta uutena luomuksena, sillä ”jolla ei ole Kristuksen henkeä [mieltä], se ei ole hänen omansa.” – Room. 8:9

Mutta kuinka nämä uudet luomukset saattavat olla ilman lakia – ilman minkäänlaisia määräyksiä? Me vastaamme, että se, minkä Jumalan laki asettaa korkeimmaksi, on rakkaus. Jumalan käskyt ovat niin laajaperäiset, niin sydämiä tutkivat, niin luita ja ytimiä erottavat, ettei niitä voida täyttää ehdottoman täydellisessä merkityksessä, muutoin kuin rakkauden kautta. Jos voisimme olettaa, että joka kohta laissa tulisi täsmälleen täytetyksi, ja silti rakkaudellisen antautumisen henki Jumalaa kohtaan puuttuisi, Jumalan laki ei olisi tyydytetty. Päinvastoin, Rakkaus on Lain täyttymys, ja siellä, missä rakkaus vallitsee, siellä pidetään jokaista Jumalan järjestystoimenpiteen osaa arvossa ja totellaan sitä koko sydäimestä niin pitkälle kuin inhimillinen kyky riittää; ei pakosta, vaan ilolla ja rakkaudesta.

Sellaista rakkautta Jumalaan ja hänen vanhurskauteensa uusi luomus osoitti vihkiytyessään; ja siinä Rakkaus tuli sen Laiksi, ja uusi luomus on lujasti sidottu tähän rakkauden lakiin – aina kuolemaan asti. Tämän lain tottelemisen laiminlyöminen on rikkomus, se on liittosuhteen loukkaamista. niin kuin tottelevaisuus rakkauden laille, sitä mukaa kuin on tietoa ja kykyä, merkitsee itsensä uhraamista ja voittoa maailman hengestä, lihan heikkouksista ja vihollisen vastustuksesta – Herran armo hyvittää ne uuden luomuksen puutteet, jotka eivät johdu tahallisuudesta, ja auttaa sitä hänen oman nimensä ja ansionsa kautta tulemaan voittajaksi – toiselta puolen tahallinen tottelemattomuus ja tämän rakkauden lain harkittu ja jatkuva loukkaaminen merkitsi lapseuden hengen kadottamista, se merkitsisi pyhän hengen sammuttamista – että uusi luomus olisi kuollut, olisi lakannut olemasta.

Apostoli käsittelee tätä asiaa, kuinka armo hyvittää kaikki meidän epätäydellisyytemme ja esittää oletettavissa olevan kysymyksen ja vastaa siihen sanoen, ”Onko meidän pysyttävä synnissä, että armo suureksi tulisi? Pois se! Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä?” (Room. 6:1,2) Kun vastaanotimme anteeksi-antamuksen Kristuksessa, tunnustimme, että olimme kyllästyneet syntiin, ja että me tahtoomme nähden olimme kuolleet synnistä ja alkaneet uuden elämän vanhurskaudessa. Samoin kuin yhtymisemme Jumalaan ja vanhurskauteen uusina luomuksina merkitsi kuolemaamme synnistä, se merkitsisi myös varmasti, jos joskus alkaisimme elää synnille siten, että tahtomme, sydämemme ja rakkautemme kääntyisi syntiin ja vääryyteen, että olisimme kuolleet uusina luomuksina, ettei Jumala eikä hänen kansansa voisi laskea meitä enää uusiksi luomuksiksi Kristuksessa Jeesuksessa, joille vanha on mennyttä ja joille ainakin tahtoon nähden kaikki on uudeksi tullut.

On kuitenkin aivan paikallaan, että pysähdymme tähän huomauttaaksemme, mikä on erotus yksinomaisen lihassa kompastumisen ja tahallisen armosta lankeamisen välillä,

sen jälkeen kun olimme maistaneet Jumalan hyvää sanaa ja tulevan maailman voimia ja tulleet osallisiksi pyhästä hengestä – lankeemus, josta olisi mahdotonta uudistaa parannukseen. (Hebr. 6:46; 10:26) Meidän on tehtävä selvä ero näiden välillä, sillä ne ovat täysin erilaiset. Harha-askel lihassa merkitsee ainoastaan, että hairahdus on päässyt voitolle kuolevaisissa ruumiissamme joko perinnöllisen heikkouden tai vihollisen kiusausten johdosta, mutta että tahto, sydän, ei ollenkaan hyväksynyt sitä, tai ei täydelleen ollut lihan kanssa yhtä mieltä. On totta, että sellaiset hairahdukset ovat valitettavia, ja niitä on vastustettava jne.; kuitenkin ne joskus koituvat Jumalan armon kautta avuksi luonteen kehittämässä. Siten opimme, ettei meidän tule luottaa itseemme, ei kerskata omasta voimastamme, vaan käsittää, että se voitto, joka voittaa maailman, voitetaan uskon kautta. Kun siis uusi luomus surulla huomaa, että liha on jossain määrin kompastunut, sen on aseistauduttava niitä heikkouksia vastaan, jotka siten ovat esiintyneet, ja sen kautta tultava vahvemmaksi Herrassa ja hänen vahvuutensa voimassa ja vähemmän alttiiksi kompastumaan uudelleen samaan kiusaukseen.

Siten opimme uusina luomuksina, askel askeleelta, olemaan luottamatta lihaan, ja katsomaan Herraan, jolta apumme aina tarvittaessa tulee – muistaen aina, että olemme yhä uusia luomuksia, ja että koska yhä uskon kautta pysymme Kristuksen uhrin ansion alaisina ja yhä koetamme täyttää rakkauden liittoamme itsensä uhraamiseen asti, niin kuin Mestari sanoi, ”Isä itse rakastaa teitä.” Olkaamme rohkealla mielellä ja muistakaamme, että uusi luomus ei tee syntiä – ettei syntiä lasketa sille, ja ettei sen tähden kukaan, niin kauan kun taistelemme syntiä vastaan, voi syyttää Jumalan valittuja, sillä ”Jumala on se, joka vanhurskauttaa... Kristus Jeesus on se, joka on kuollut.” – Room. 8:33,34

Kasvaminen täydellisen lain suurempaan arvossapitämiseen

Vaikka Rakkauden Laki oli Herran kanssa tehdyn liittomme perustuksena, jonka kautta tulimme uusiksi luomuksiksi, emme siitä huolimatta voineet alussa oikein täydelleen käsittää tätä lakia. Olemme sittemmin olleet Kristuksen koulussa oppiaksemme rakkauden todellista merkitystä kaikessa täydellisyydessään, kasvaaksemme armossa ja tiedossa, lisätäksemme uskoomme rakkauden eri perusaineiksia ja ominaisuuksia – sävyisyyttä, kärsivällisyyttä, veljesrakkautta jne. Meitä koetellaan rakkautemme suhteen, ja ratkaiseva koetuksemme koskee juuri tätä asiaa. Ainoastaan ne, jotka saavuttavat täydellisen itsensä uhraavan rakkauden, lasketaan arvollisiksi kuulumaan uuteen luomukseen, tulemaan Kristuksen ruumiin jäseniksi.

Rientäminen päämäärää kohti ja siinä pysyminen

Toisessa kuvauksessa esittää apostoli nykyisiä kokemuksiamme kilpataisteluna ja kehottaa meitä panemaan pois kaiken mikä painaa, ja jokaisen kietovan synnin, jokaisen lihan heikkouden ja kaiken maallisen kunnianhimon voidaksemme kestävinä juosta evankeliumissa eteemme asetetussa kilpailussa – saavuttaaksemme päämäärän; ja jotta kaiken suoritettuumme pysyisimme pystyssä – pysyisimme uskollisesti päämäärässä, täydellisinä Kristuksessa. (Fil. 3:13,14; Hebr. 12:1; Ef. 6:13) Tämä saa meidät ajattelemaan kilparataa ensimmäisine, toisine, kolmansine ja neljänsine tienviittoineen sekä ansoja,

vaikeuksia, vastuksia ja houkutusmatkan varrella, sekä meitä itseämme tällä kilparadalla esiintyvänä, toivoen täydellisen rakkauden päämäärän saavuttamista – tietäen, että ellemme ole saavuttaneet päämäärää, emme tule Jumalan rakkaan Pojan kaltaisiksi, emmekä sen tähden korkeimmassa merkityksessä voi miellyttää Jumalaa, emmekä tulla Jeesuksen kanssaperillisiksi valtakunnassa. Koko kilpataistelu koskee rakkautta alusta loppuun asti. Kun astumme portista sisään, teemme sen kiitollisella rakkaudella Jumalaa kohtaan hänen suosiostaan meitä kohtaan Kristuksessa, syntiemme anteeksiantamisessa. Velvollisuuden rakkaus johtaa meidät ensin kantamaan ruumiimme eläväksi uhriksi. Sanomme itsellemme, että jos Jumala on tehnyt niin paljon meidän puolestamme, meidän pitäisi osoittaa kiitollisuuttamme; Kristus antoi elämänsä meidän puolestamme, ja meidän pitäisi antaa elämämme veljien puolesta.

Tämä pitäisi- eli velvollisuus-rakkaus on täysin paikallaan, järkevä ja totinen, mutta se ei riitä. Sen on puolestaan johdettava meitä vielä korkeampaan rakkauden lajiin, ja kun olemme saavuttaneet ensimmäisen tienviitan, meillä on vielä velvollisuus-rakkautta, mutta sen tuolla puolen olemme saavuttaneet arvoa-antavan rakkauden. Opimme paremmin arvostamaan Jumalan rakkautta – näkemään, ettei se missään merkityksessä ollut itsekäs, vaan ilmaus hänen korkeasta, jalosta luonteestaan. Opimme vähän käsittämään Jumalan oikeutta, viisautta, voimaa ja rakkautta; ja sitä mukaa kun tarkastamme näitä Luojamme ominaisuuksia, alamme rakastamaan niitä, ja siitä lähtien alamme harjoittaa vanhurskautta, ei ainoastaan sen tähden, että se on velvollisuutemme, vaan sen tähden, että rakastamme vanhurskautta.

Rientäessämme eteenpäin yhä edelleen kilparadalla saavutamme toisen tienviitan ja huomaamme, ettemme silloin ole oppineet ainoastaan rakastamaan vanhurskautta, vaan opimme samassa määrin vihaamaan syntiä ja huomaamme sydämissämme yhä suurempaa myötätuntoa Jumalan suunnitelmaa kohtaan, jonka tarkoitus on vyöryttää takaisin se suuri synnin aalto, joka on tulvaillut maailman yli ja tuonut mukanaan kuoleman palkkaan. Tämä toinen tienviitta herättää meissä tarmoa, intoa ja toimintaa vanhurskauden puolesta syntiä vastaan.

Rakkautemme lisääntyy, ja me riennämme yhä edelleen kolmatta tienviittaa kohti. Kun saavutamme sen, velvollisuus-rakkautemme sekä rakkautemme vanhurskauden periaatteisiin, on ulottunut, ei ainoastaan Jumalan luonteeseen ja sitä seuraavaan vastenmielisyyteen kaikkea paha kohtaan, joka vahingoittaa ihmissukua ja loukkaa Jumalan luonnetta ja suunnitelmaa, vaan tämän tienviitan luona olemme myös saavuttaneet suuremman myötätunnon toisia kohtaan; me alamme olla osalliset Jumalan tunteista, ei ainoastaan synnin vastustamisessa, vaan myös rakkaudessa ja myötätunnossa kaikkia kohtaan, jotka etsivät vanhurskauden ja pyhyyden tietä. Sinä aikana kykenemme näkemään veljet toisessa valossa kuin ennen. Me voimme nyt nähdä heidät uusina luomuksilla ja huomata eron heidän ja heidän kuolevaisten ruumiittensa välillä, joiden epätäydellisydet ovat ilmeiset meille. Me opimme rakastamaan veljiä uusina luomuksina ja olemme myötätuntoisia heidän eri heikkouksiinsa, erehdyksiinsä ym. nähden lihassa. Rakkautemme heihin tulee niin vahvaksi, että me ilolla annamme elämämme heidän edestään, päivittäin ja hetkittäin uhraamme omat maalliset etumme, huvimme ja mukavuutemme,

ja annamme aikamme, vaikutusvaltamme ja mitä muuta tahansa auttaaksemme ja palvel-
laksemme heitä.

Mutta me riennämme yhä ”maalia” kohti, sillä vielä löytyy korkeampi rakkaus kuin tämä, joka meidän on saavutettava: neljäs ja viimeinen tienviitta, palkinnon voittamisen päämäärä. Mikä rakkaus se on? Kuinka se voi olla suurempi kuin itsensä uhraavainen rakkaus veljien puolesta täydessä alttiudessa Jumalan ja vanhurskauden ja rakkauden periaatteiden puolesta? Me vastaamme, että vielä suurempi rakkaus on sitä laatua, jonka Herra on määrännyt sanoessaan, että meidän on opittava rakastamaan vihollisiammekin. Kun me vielä olimme syntisiä, muukalaisia, kaukana Jumalasta pahojen tekojemme kautta, silloin Jumala niin rakasti maailmaa, että kun me vielä olimme syntisiä, silloin hän antoi ainosyntyisen Poikansa meidän edestämme. Tämä on täydellisen rakkauden mitta-
kaava ja me emme saa pysähtyä, ennen kuin olemme saavuttaneet sen. Sen, joka tahtoo tulla Herran hyväksymäksi uuden luomuksen jäseneksi kirkkaudessa, on saavutettava tämä rakkaus vihollisiin.

Mutta ei niin, että rakastaisimme vihollisiamme niin kuin rakastamme veljiä, sillä sitä ei eteemme asetettu esikuva osoita — Jumala ei rakasta vihollisiaan, niin kuin hän rakastaa lapsiaan, ystäviään; eikä Jeesus rakastanut vihollisiaan niin kuin hän rakasti opetuslapsiaan. Mutta Jumala rakasti vihollisiaan niin, että hän oli valmis ja altis tekemään heidän puolestaan kaiken, minkä oikeudella saattoi tehdä, ja Jeesus rakasti vihollisiaan niin, että hän sydämestään oli halukas tekemään heille hyvää. Hän ei ollut vihamielinen tai suuttunut heille heidän vihansa johdosta, vaan on valmis määrätyllä ajalla vuodattamaan heidän ylitseen tuhatvuotissiunauksensa, jotta kaikki tulisivat totuuden tuntoon, ja että nekin, jotka pistivät häntä, katsoisivat ylös häneen ja itkisivät, kun Jumala aikanaan vuodattaa heidän ylitsensä armon ja rukouksen hengen. (Sak. 12:10) Meidän on omattava sellainen rakkaus vihollisiin, jota Herra kuvaa sanoessaan, ”Rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat.” (Matt. 5:44) Emme saa antaa minkään katkeruuden, vastenmielisyyden tai kiivauden asua sydämässämme. Niiden on oltava niin rakkauden täyttämät, ettei vihollinenkaan voisi herättää pahaan tai ilkeätä tunnetta.

Oi, mitä pitkämielisyyttä ja veljesrakkautta sellaisen luonteen saavuttaminen merkitseekään — luonteen, joka ei voi edes vihollisessa huomata mitään, joka voisi herättää pahuutta, vihaa tai riitaa! Ja tämä on se päämäärä, jota kohti meidän on uusina luomuksina riennettävä. Olemme osoittaneet arvostavamme rakkauden henkeä; olemme osoittaneet sille uskollista alttiutta; olemme vihkineet elämämme sopusointuisiksi sen periaatteiden kanssa; ja nyt meitä koetellaan, jotta ilmenisi, missä määrin tunnustuksemme ovat tosia. Herra on ollut hyvin armollinen meitä kohtaan, kun hän on antanut meille tilaisuuden juosta tässä kilpataistelussa kehittääksemme tällaisen luonteen. ”Hän tietää, mitä tekoa me olemme, hän muistaa meidät tomuksi.” Siitä huolimatta meille on tärkeää, että tottelemme näitä järjestystoimenpiteitä, jos tahdomme uuden luomuksen jäsenenä tulla Jumalan rakkaan Pojan kanssaperillisiksi.

Herramme Jeesuksen, pelastusruhtinaamme, ei tarvinnut juosta tässä kilpataistelussa; ei tarvinnut kehittää näitä rakkauden erilaisia piirteitä; sillä hänen ollessa täydellinen

hän omisti nämä täysin määrin matkansa alussa. Hänen koettelemuksensa koski sitä, tahtoiko hän pysyä lujasti kiinni näissä periaatteissa, tahtoiko hän edelleen rakastaa Jumalaa ja vanhurskautta yli kaiken, ja yhä edelleen rakastaa veljiä niin, että tahtoi antaa henkensä heidän edestään, ja edelleen rakastaa vihollisiaan niin, että hänen ilonsa oli tehdä heille hyvää; tahtoiko hän seisoa lujana täydellisen rakkauden kannalla. Me tiedämme, kuinka hän osoitti uskollisuutensa rakkauden kaikissa asteissa antaessaan henkensä, ei ainoastaan ystäviensä puolesta, vaan myös vihollistensa puolesta, jotka ristiinnaulitsivat hänet. Meilläkin tulee olla sama kokemus. Meidän täytyy saavuttaa täydellisen rakkauden mitta sydämässämme, vaikkemme aina lihassamme täydelleen kykenekään ilmaisemaan sydäntemme ajatuksia.

Toiset juoksevat hyvin nopeasti kilpataistelussa ja sivuuttavat toisen tienviitan toisen jälkeen; he saavuttavat pian täydellisen rakkauden aseman. Toiset, joilla on vähemmän harrastusta tai jotka katsovat pienemmällä innolla Herraan, uskon alkajaan, edistyvät hitaammin kilparadalla ja tyytyvät vuosikaudet velvollisuuden rakkauteen, tai edistyvät kenties vähän pitemmälle ja rakastavat vanhurskauden luonnetta ja sen periaatteita. Hyvin harvat ovat sivuuttaneet tämän kohdan saavuttaakseen veljesrakkauden, joka saisi heidät ilolla kieltämään itsensä, jos he sen kautta voisivat palvella uskon huonekuntaa; ja vielä harvemmat ovat saavuttaneet täydellisen rakkauden kannan: rakkauden vihollisiin, joka ei ainoastaan estä loukkaamasta heitä sanoilla tai teoilla, vaan on sen ohella iloinen saadessaan siunata heitä. Jos Herralla on ollut paljon kärsivällisyyttä kanssamme ja jos hän on antanut meille runsaan tilaisuuden ”maalin” saavuttamiseksi, meidän tulisi iloita hänen myötätunnostaan ja olla nyt sitä innokkaammat rientämään päämäärää kohti saavuttaaksemme ”voittopalkinnon” samalla muistaen, että aika on lyhyt ja ettei Isä hyväksy mitään vähempää kuin täydellisen rakkauden luonteen uudessa luomuksessa.

Samoin kuin Herraa koeteltiin täydellisen rakkauden ”maalissa”, samoin kohdellaan meitä kutakin saavutettuumme sen. Älkäämme siis odottako saavuttavamme tätä ”maalia” elämän viimeisessä hengenvedossa, vaan niin pian kuin mahdollista. Intomme ja rakkautemme määrän osoitamme Jumalalle ja veljille sen nopeuden kautta, jolla saavutamme tämän ”maalin.”

Apostolin sanat ”Voidaksenne kaikki suoritettuanne pysyä pystyssä” (Ef. 6:13) viittaavat, että sen jälkeen kun olemme saavuttaneet täydellisen rakkauden maalin, meitä kuitenkin kohtaa monta koettelemusta, uskon ja kärsivällisyyden koettelemusta ja rakkauden eri asteiden koettelemusta. Maaailma ei ole ystävä, joka auttaa meitä oikeaan suuntaan; Saatana on yhä vihollisemme ja kykenee herättämään paljon vastustusta pakottaakseen meidät peräytymään saavutetusta asemasta. Se tulee olemaan koettelemuksemme. Meidän tulee pitää kiinni kaikesta siitä, minkä olemme voittaneet; meidän on riennettävä maalia kohti, kunnes se maksaa maallisen elämämme antaessamme sen Jumalan palvelukseen veljien puolesta ja tehdessämme hyvää kaikkia ihmisiä kohtaan, mikäli meille annetaan tilaisuutta. ”Hän, joka teitä kutsuu, on uskollinen” ja lupaa meille apua sekä kaikkea tarvittavaa apua tällä tiellä. ”Hänen armossaan on meillä kyllin.” — 1 Tess. 5:24; 2 Kor. 12:9

Olemme jo nähneet, että tämä rakkauden laki on myös Jumalan poikien, enkelien, laki — heidän tottelevaisuutensa Jumalan tahdolle ja heidän sopusointunsa toistensa kanssa on kokonaan perustettu rakkaudelle. Ja vaikkakin lakeja ja määräyksiä, sääntöjä ja vaatimuksia asetetaan ihmiskunnalle tuhatvuotiskautena sen kohottamiseksi tuhatvuotiskauden siunattujen järjestystoimenpiteiden aikana, voimme siitä huolimatta olla varmat, että ne, jotka tuhatvuotiskauden lopussa lasketaan iankaikkisen elämän arvoisiksi, ovat saavuttaneet enemmän kuin ainoastaan tottelevaisuuden lakeja ja vaatimuksia kohtaan — ovat saaneet Jumalan alkuperäisen lain, tottelevaisuuden ja rakkauden lain, joka on osa Jumalan luonteesta, kirjoitetuksi sydämiinsä. Nämä Jumalan pojat (lapset), jotka ovat tulleet ennalleenasetetuiksi inhimilliseen tilaan ja jotka hän silloin on hyväksynyt, tulevat myös omistamaan hänen rakkautensa hengen, jota paitsi heidän olisi mahdotonta miellyttää Jumalaa, sillä hän etsii semmoisia rukoilijoita, jotka rukoilevat häntä hengessä ja totuudessa. Näemme siis, että kun taivaalla niin kuin maallakin täytyy olla laki, jolle on vaadittava tottelevaisuutta, tottelevaisuuden jumalallinen mittakaava on kuitenkin niin paljon korkeampi kuin meidän maalliset ja epätäydelliset mittamme, että tuo ainoa sana, Rakkaus, ilmaisee koko Jumalan lain, jota kaikki hänen lapsensa kaikilla elämän tasoilla noudattavat. Kuinka ihmeellinen ja ihana Jumalan luonne ja suunnitelma onkaan! Rakkaus on hänen lakinsa täyttymys, emmekä voi ajatella korkeampaa lakia, kuin tämä.

Tähän asti olemme käsitelleet aihetta yksinomaan teoreettiselta kannalta. Haluamme nyt ottaa huomioon sen, että uusien luomuksien heidän vielä ollessaan lihassa ja enemmän tai vähemmän alttiita sen heikkouksille, vastustuksille jne., tulee asettaa käytöksensä toisiinsa ja maailmaan nähden tämän rakkauden lain, uuden käskyn, mukaan, jonka Herra antoi kaikille, jotka tulevat hänen seuraajikseen. Tätä on täydellä syyllä kuvattu sanonnalla

Kultainen sääntö

Kuten olemme jo nähneet, kulta on jumaluuden vertauskuva; siten kultainen sääntö on jumalallinen sääntö, ja niin kuin juuri olemme nähneet, jumalallinen sääntö eli laki on Rakkaus. Rakkauden lain korkein täyttymys, jonka luonnollinen ihminen todella voi saavuttaa, korkein mitta, jonka luonnollinen ihminen tuntee, on ”Älä tee lähimmäisesi mitään, jota et soisi lähimmäisesi sinulle tekevän.” Tämä on negatiivista hyvyyttä korkeimmassa määrässään; mutta Rakkauden Kultainen Sääntö, jonka Herra nyt antaa uudelle luomukselle ja jota ei voi muut kuin uudet luomukset nykyään arvostella tai edes ymmärtää, positiivista laatua — ”Kaikki, minkä te toivotte ihmisten teille tekevän, se tehkää te myös heille.” Tämä on positiivista hyvyyttä, elävää ja toimivaa rakkautta. Jos uuden luomuksen jäsenet eivät joskus mukaudu jokaiseen kultaisen säännön piirteeseen, heidän olemuksensa lakiin, sen täytyy vakavasti pahoittaa heidän mieliään, elleivät he ole ainoastaan lapsia uudella tiellä. Ja jos tämän säännön rikkominen tuottaa tuskaa ja surua, se on varma merkki siitä, ettei rikkomus ollut tahallinen eikä sydämestä lähtenyt, se ei ollut rikkomus uuden luomuksen periaatteita vastaan, vaan korkeintaan rikkomus, jolle se on antanut myöten lihan tähden, kompastuen sen kautta, aivan vastoin hengen toivomusta. Kuitenkin siinä määrin kuin uusi mieli elää Jumalalle ja pitää tärkeänä hänen tahtonsa tekemisen, samassa määrin se pitää tärkeänä valvoa ja tarmolla vartioida ”maal-

lista astiaa”, jossa se asuu. Se pukeutuu Jumalan koko sota-asuun kyetäkseen taistelemaan jalon taistelun lihan heikkouksia vastaan. Jos on rikottu joko sanoin tai teoin, vaatii uusi mieli, että niin pian kuin mahdollista annetaan hyvitys hyvällä korolla, jotta ”maallinen astia” siten kohdatessaan vastustusta ja tappiota vähemmän toimeliaasti vastustaisi uutta mieltä.

Tämä uuden luomuksen laki vaikuttaa uuteen luomukseen hänen suhteessaan Jumalaan. Se tunnustaa merkityksen lauseessa, ”Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, koko sydämelläsi ja koko sielullasi ja koko mielelläsi.” Se ei löydä tässä minkäänlaista tilaa minälle, edellyttäen, että se on täydessä sopusoinnussa Jumalan kanssa. Se vaikuttaa suhteeseen veljien kesken, sillä kuinka joku voi rakastaa Jumalaa, jota hän ei ole nähnyt (muutoin kuin uskon silmällä), ellei hän rakasta veljiä, joilla on Jumalan henki, ja jotka hän on nähnyt luonnollisilla silmillään? (1 Joh. 4:20,21) Mikäli hän oppii olemaan varovainen menettelytavassaan heitä kohtaan, tekemään heidän edestään ja heille niin kuin hän tahtois heidän tekevän hänen edestään ja hänelle itselleen, hän huomaa, että tämä vaikuttaa suuren muutoksen elämässä, ja ettei tämä ollenkaan ole sama sääntö eli laki, jonka alaisena hän itse ja muut olivat tottuneet elämään, ajattelemaan, toimimaan ja puhumaan.

Hän tuntee, että niin kuin hän soisi, että veljet menettelisivät hyvántahtoisesti häntä kohtaan ja puhuisivat lempeästi hänelle, niin hänkin tahtoo puhua ja toimia ystävällisesti ja lempeästi heitä kohtaan. niin kuin hän toivoisi, että heillä olisi kärsivällisyyttä hänen epätäydellisyyksiensä ja heikkouksiensa kanssa, ja että he peittäisivät rakkauden peitteellä nämä inhimilliset puutteellisuudet, samalla tavalla kohtelee hän heitä. Hän tuntee, että niin kuin hän toivoisi, etteivät veljet puhuisi pahaa hänestä, vaikka olisi syytäkin, hänkin on ystävällinen heille, eikä puhu pahaa kenestäkään ihmisestä, vaan tekee hyvää kaikille ihmisille, etenkin uskon huonekunnalle. niin kuin hän ei tahtois toisen vaativan häneltä mitään, mikä olisi kohtuutonta, hänkään ei tahdo vaatia toisilta muuta kuin mikä on kohtuullista. Sama periaate on voimassa myös maailmaan ja sen asioihin nähden. Siten koko elämänsuunta muuttuu, ja niin kuin apostoli sanoo, tämä muutos tapahtuu siinä määrin kuin me ”näemme Herran kirkkauden” – siinä määrin kuin panemme arvoa ja opimme tavoittelemaan Jumalan luonteen suuruutta, jota rakkauden kultainen sääntö hallitsee. – 2 Kor. 3:18

Sitä mukaa kun pyhän hengen synnyttämä uusi mieleemme, uusi tahto, kehittyä, muutumme asteettain ”kirkkaudesta kirkkauteen”, sydämen laadun suhteen; ja siten sydämiltämme, tahdoltamme, aikomuksiltamme (ja niin paljon kuin mahdollista ulkonaisestikin) muuttuneina tulemme soveliaiksi ja sopiviksi, Jumalan lupauksen mukaisesti, suurta ja lopullista muuttumista varten ylösnousemuksessa, jolloin se, mikä on kylvetty heikkoudessa ja katoavaisuudessa, nousee voimassa ja kirkkaudessa, hengellinen uusi luomus – Jumalan Kristus. Apostolit ovat antaneet meille monia hyviä ja hyödyllisiä neuvoja, kehotuksia ja viittauksia, ja toiset veljet ovat toistaneet ja hyväksyneet ne hyödyllisinä kasvatukseksi, ojennukseksi jne.; kuitenkin on laki, koko laki, jonka alaiseksi uusi luomus on asetettu päänsä kautta, rakkauden laki, kultainen sääntö. Oikein katsottuna se

merkitsisi, ettei uusi luomus enää tekisi monia asioita, joita se nyt tekee, ja monet asiat, jotka nyt laiminlyödään, tehtäisiin innolla ja uutteruudella.

Täydellinen vapauden laki

Jos jotkut ovat aluksi halunneet ajatella, että Herra on jättänyt uudelle luomukselle liian suuren vapauden ilman asianmukaisia siteitä ja sääntöjä, he epäilemättä saivat toisen käsityksen, kun alkoivat ymmärtää tämän Jumalan lain pituutta, leveyttä ja suurta merkitystä, joka laki lyhyesti sanottuna sisältyy yhteen sanaan, Rakkaus. Apostoli nimitää sitä ”vapauden laiksi” (Jaak. 1:25), mutta Jumala sovelluttaa tämän vapauden lain ainoastaan hänen hengestään siinneeseen uuteen luomukseen. Sitä ei voida sovelluttaa toisiin. Toiset ovat vielä joko Moosekselle annetun lain alaisia palvelijoina, sopimattomia ”vapauteen, johon Kristus vapautti” lapset, tai muuten alkuperäisen lain kirouksen, kuoleman kirouksen, alaisena ja heitä kohdellaan vielä tuomittuina syntisinä, muukalaisina, jotka ovat kaukana, poissa, ilman Jumalaa ja ilman toivoa tässä maailmassa — he eivät tunne edes sitä Jumalan armoa, joka lopulta tuottaa pelastuksen maailmalle yleensä, mutta joka nykyään on ilmoitettu ainoastaan verrattain pienelle vähemmistölle; vastustaja on estänyt suurta enemmistöä kuulemasta sanomaa Jumalan rakkaudesta ja lunastuksesta. Hän sokaisee mielet ja tukkii korvat ihmiskunnan enemmistöltä pahojen henkien opeilla jne. — 2 Kor. 4:4; 1 Tim. 4:1

Vapaus ei ole aiottu pahanilkisille, niin kuin yhteiskunta osoittaa vangitessaan sellaiset, ja samaten ei täydellinen laki, vapauden laki, ole aiottu pahanilkisille, vaan niille, jotka ovat halukkaat hyvään — täydellisille. Maailmaa ei aseteta tuhatvuotisen valtakunnan aikana rakkauden lain alaiseksi, vaan sitä hallitaan oikeudella ja armolla valtakunnan tottelevaisuuden lain alaisena. Vasta tuhatvuotiskauden lopussa (kun tahalliset pahantekijät on hävitetty toisessa kuolemassa) tulee ihmiskunta, joka on havaittu täydelliseksi ja olevan täydessä sopusoinnussa Jumalan mittakaavan kanssa, asetettavaksi vapauden lain — rakkauden ja sen kultaisen säännön — alaiseksi. Niin kauan kun he eivät ole päässeet niin pitkälle, heitä kohdellaan lähinnä palvelijoina. (Hebr. 13:17) Uusia luomuksia, jotka nyt ovat vapauden lain alaisia, kohdellaan sen mukaisesti, koska heille vanha on mennyttä ja kaikki on tullut uudeksi; he vihaavat nyt syntiä ja rakastavat vanhurskautta ja käyttävät vapauttaan, ei tilaisuutena miellyttääkseen lihaa, vaan kurittaakseen sitä — ei antautuakseen synnille, vaan uhratakseen maalliset harrastuksensa yhteistyössä Herran kanssa synnin poistamisessa ja maailman vapauttamisessa siitä ja sen palkasta, kuolemasta. Nämä, jotka ovat siinneet tähän uuteen henkeen, eli tähän mieleen, Jumalan henkeen, ja tulleet oppilaiksi Kristuksen koulussa oppiakseen häneltä vaeltamaan hänen jäljissään — nämä ja ainoastaan nämä voidaan vaaratta asettaa vapauden lain alaisiksi. Ja jos he kadottavat lapseuden hengen, he lakkaavat olemasta lapsia ja lakkaavat olemasta vapauden lain alaisia.

Ne, jotka nyt oppivat käyttämään vapautta, johon Kristus on vapauttanut heidät — ne, jotka vihkiytymisen kautta tulevat täydellisen rakkauden lain alaisiksi ja jotka sen alaisina antavat elämänsä veljien, totuuden ja vanhurskauden puolesta — ne uskolliset lasketaan arvollisiksi tulemaan Herran työaseiksi ja hänen rakkaan Poikansa kanssaperillisiksi

suuressa maailman siunaamistyössä. Ja kuinka tärkeä tämä edellytys onkaan heidän tehtävälleen – kuinka ilmeisen tärkeää onkaan, että nämä, joiden on opetettava, autettava, tuomittava ja hallittava maailmaa – siten siunaten kaikki maan sukukunnat tuhatvuotiskautena – tulevat täysin kehittyneiksi ja koetelluiksi tämän rakkauden ominaisuuden suhteen tullakseen laupiaiksi ja uskollisiksi papeiksi!